

ЕНЮ КЮВЛИЕВ
СИРОМАХ И БОГАТАШ

chitanka.info

Един сиромаш човек скитал от град на град да дири работа. Някъде той преседявал ден, някъде два, някъде — и цяла неделя, изработвал по нещичко и изработеното спестявал. А когато приближила зима и ветровете задухали от планините, сиромашът решил да се завърне при жената и децата си. Със скъсани дрехи и обуца, само с един хляб в торбата, той тръгнал на път. Харно било, докато минавал през села и градове. Там лесно получавал подслон и храна. Но накрая се забъркал в един пущинак и два дни не можал да излезе на прав път, нито да срещне човек. Само глутници вълци нощем страшно виели. Сиромашът прекарвал нощта по дърветата, а денем продължавал да върви, търсейки напусто къща или човек. Най-сетне, на третия ден, той се намерил пред къщата на един богаташ. Зарадвал се сиромашът и почукал на вратата. Показало се на прозореца едно сбръчкано лице с голям червен нос.

— Какво искаш? — попитало сбръчканото лице.

— Пътник съм. Дайте ми подслон, ако знаете какво е беда и страдание. Пуснете ме да сгрея измръзналото си тяло, нищо друго не искам.

— А, искаш да се сгрееш? — казал червеният нос. — Добре. Видиш ли хей там, в далечината, третия рид, гдето гори огън?

— Виждам — отговорил сиромашът.

— Като виждаш — засмяло се сбръчканото лице, — седни пред къщата, вдигни ръцете и краката си срещу огъня и се грей колкото искаш.

Тези думи не отчаяли сиромаша. Той се свил до една стена и така прекарал нощта. Когато се събудил, цял бил покрит със сняг. Измръзнал, той продължил пътя си.

Минали години. Сиромашът с труд успял да спечели и се нареди. Една зима някой почукал на вратата му. Станал и отворил. Гледа: сбръчканото лице с червения нос, съвсем отслабнало и със скъсани дрехи.

— Какво обичаш? — попитал сиромашът.

— Нахрани гладния! — замолил се червеният нос.

— Влез вкъщи — казал сиромашът.

Докато сбръчканото лице стояло в топлата стая и чакало храна, сиромашът взел едно парче месо, поставил го в едно бакърче, обвесил

бакърчето на един канап и го завързал на тавана за една греда, а под него поставил запалена свещ.

— Какво ще правиш? — попитал червеният нос.

— Ще ти готвя обяд — отговорил сиромахът.

— За бога! — замолило се сбръчканото лице. — Че аз ще умра от глад, докато се готви този обяд!

— Не бой се — отговорил му добродушно сиромахът. — Щом като аз не замръзнах, когато се грях на огън, далеч през три рида, и ти не ще умреш от глад, докато обядът се свари на свещта.

Червеният нос се сетил, че това е някогашният сиромах, спомнил се думите, които му казал, засрамил се и дълго плакал.

— Не се гордейте, горделивци! — казал сиромахът, донесъл хляб и мляко, нахранил горделивеца и го изпратил по живо, по здраво.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.